

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Álcázott menedék**

1. Álcázott menedék

Mirella

Mirella egyetlen intésére Borda nesztelenül ugrott le a bakról. A szekeret a fák sűrűjébe, a mészégető kunyhó mögé húzták, ahol a lombkorona és a sűrű bozót védelmet nyújtott a kíváncsi tekintetek elől. A ponyva alól előkerülő jobbágyfiú még mindig vacogott az ijedtségtől, de Mirella gyengéd kézmozdulattal terelte őt a dűde, kormos falak mögé.

– Bújj mélyre a korom mögé, s ne is moccanj! – suttogta a nő meleg, biztató hangon, majd egy kulacs friss vizet nyújtott át a didergő legénykének. – Itt nem ér el Garai kapzsi kopóinak karja.

Míg a fiú a hús vizet kortyolta és igyekezett megnyugodni, Mirella felkapott néhány száraz fenyőágot meg korhadt fadarabot, s ügyes mozdulatokkal a kunyhó bejárata elé halmozta őket. Úgy rendezte el a gallyakat, mintha a szél döntötte volna a roskatag bejáratra a sűrűséget.

Közben a távolból lódobogás és durva káromkodások zaja szűrődött át a ködön: Garai hajdúi mit sem sejtve a patak túlsó partján haladtak tovább, teljesen téves irányba tartva. Borda elégedett, halk morgással jelezte a veszély távolodását. Mirella még egyszer visszalopózkodott a füledt, sötét kuckóba, meglapogatta a fiú vállát, s halk szavakkal megnyugtatta, hogy a hajdúk elkerülték a rejteket.